

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש

זהר חדש חלק ג - שיר השירים		
יום	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	פח ע"ב	רי-ריט
שני	פח ע"א	ריט-ר
שלישי	פח ע"ב	ר-רמב
רביעי	פח ע"א	רמב-רנא
חמישי	פח ע"ב	רנא-רס
שישי	פח ע"א	רס-רסט
שבת	פח ע"ב	רסט-רעו

לשמיעת שיעורי עמוד היומי
- ברשת קובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 334 | פרשת שמיני תשפ"ה

יח"ל בעזרה שית"ע
בית הזהר "מתוך מדבש" תר. 5315 ירושלים

ביום שמיני למלואים נשלמו העליונים והתחתונים

מאי שנא בכהנא דכתיב ביה עגל לחטאת, ולא כתיב בישראל שור לחטאת, אלא ישראל הא קבילו עונשא בקדמיתא, ובגין דקבילו עונשא בכמה אתר, על דא קדשא בריך הוא לא בעא לאדפרא לון חובייהו פדקדמיתא, ועל דא לא כתיב הכא לחטאת, אלא לשלמים, בגין לאחזאה שלמא, דהא קדשא בריך הוא בשלמא בהו בישראל על דא.

אבל אהרן דהא לא קביל עונשא, מצלותא דמשה, דכתיב (דברים ט כ) ובאהרן התאנף יהוה וגו', וכתיב (שם) ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההיא, ועד כען חובא הוה תלי, כתיב ועגל בן בקר לחטאת, לחטאת ודאי, (ואיל לעולה) בגין דיכפר חובייה, ויתדפי וישתלים בכלא. ובההוא יומא אשתלימו עלאין ותתאין, ואשתכח שלמא בכלא, בחדוותא דלעילא ותתא,

מתוך מדבש

הוא בשלמא בהו בישראל על דא שהקדוש ברוך הוא הוא בשלום עם ישראל על חטא זה.

אבל אהרן דהא לא קביל עונשא אבל אהרן שלא קבל עדין ענש על חטא העגל, מצלותא דמשה מחמת תפלתו של משה, דכתיב ובאהרן התאנף יהוה מאד להשמידו, וכתיב ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההיא, ועד כען חובא הוה תלי ועד עתה חטא העגל היה תלוי על אהרן, על פן כתיב ועגל בן בקר לחטאת, לחטאת ודאי דהיינו בגין דיכפר חובייה כדי שיתכפר חטאו, ויתדפי וישתלים בכלא ויטהר וישתלם ויתכפר מחטא העגל לגמרי, ותשתלם נשמתו מהחסרון שנגרם לה על ידי חטא העגל.

ובההוא יומא וביום ההוא של שמיני למלואים, אשתלימו עלאין ותתאין נשלמו העליונים והתחתונים, ואשתכח שלמא בכלא בחדוותא דלעילא ותתא, ונמצא שלום בכל העולמות בשמחה של מעלה ומטה, כלומר על ידי היחוד של קוב"ה ושכינתיה, ואלמלא

ביום שמיני למלואים נשלמו העליונים והתחתונים

מאי שנא בכהנא דכתיב ביה עגל לחטאת מה טעם השנוי שבאהרן הפכה כותב בו עגל לחטאת, ולא כתיב בישראל שור לחטאת ובישראל לא כתיב שור לחטאת, אלא שור לשלמים, והלא מאחר שבא לכפר על חטא העגל היה ראוי שיהיה השור קרבן חטאת ולא שלמים, והשיב אלא ישראל הא קבילו עונשא בקדמיתא אלא ישראל הרי קבילו ענש בתחלה, ובגין דקבילו עונשא בכמה אתר ולפי שקבילו ענש בכמה מקומות, כלומר בכמה אפנים, הן על ידי שהרגו בהם בני לוי בסיה, והן על ידי המגפה, והן על ידי השקאת המים בסוטה, על דא קדשא בריך הוא לא בעא לאדפרא לון חובייהו פדקדמיתא ועל פן הקדוש ברוך הוא לא רצה להזכיר להם עונשם בכתחלה, ועל דא לא כתיב הכא לחטאת על פן לא כתיב כאן שור לחטאת, אלא לשלמים אלא שור לשלמים, בגין לאחזאה שלמא כדי להראות שלום, כלומר להראות דהא קדשא בריך

ואלמלא דאשתכח ערבוביא דבני אהרן בההוא יומא, מן יומא דאסתלקו ישראל מן ימא, לא אשתכח חדותא דעלאי ותתאי בההוא יומא, בההוא יומא אתעבר ההוא חובא מן עלמא, ואשתכחו כהני ישראל מתדפאן מניה, (פל) ההוא יומא אתעברו כל אינון מקטרגין דלעילא, והו אוליין ושאטן בסחרנייהו דישראל, ולא אשתכחו בההוא עדנא.

יינה של תורה הוא טוב להנמצאים בעוה"ז ובעוה"ב

רבי יהודה ורבי יצחק הו אולי בארשא, מבי מרונא לצפורי, והו רביא חד שכיח לגביהו, בחמרא בקינטא דובשא, אמר רבי יהודה, גימא מלה דאורייתא ונזיל.

פתח רבי יצחק ואמר, (שיר ז') וחכף פיין הטוב הולך לדודי למישרים וגו', וחכף פיין הטוב, דא יינא דאורייתא דאיהו טב, דהא יינא אחרא לאו איהו טב, ויינא דאורייתא טב לכלא, טב לעלמא דא וטב לעלמא דאתי, ודא הוא יינא דניחא ליה לקדשא בריה הוא יתיר מפלא, ובזכו דא מאן דמרוי מיינא דאורייתא, יתער לעלמא דאתי, ויזפי לאחייא פד יוקים קדשא בריה הוא לצדיקיא.

מתוק מדבש

החמור, אמר רבי יהודה לרבי יצחק, גימא מלה דאורייתא ונזיל נאמר דבר תורה ונזיל.

פתח רבי יצחק ואמר לפרש מה שכתוב וחכף פיין הטוב הולך לדודי למישרים וגו', והנה מה שכתוב וחכף פיין הטוב פרוש דבריהם הם פיין הטוב, ומפרש דא יינא דאורייתא דאיהו טב זהו יינה של תורה שהוא טוב, דהא יינא אחרא לאו איהו טב כי יין אחר אינו טוב, ויינא דאורייתא טב לכלא ויינה של תורה הוא טוב לכל, כי כל הנמצאים שמחים בו, והיינו טב לעלמא דא הוא טוב להנמצאים שבעולם הזה, שכלם נהנים מהתורה, וטב לעלמא דאתי וטוב להנמצאים בעולם הבא, ומה שכתוב הולך לדודי למישרים, היינו ודא הוא יינא דניחא ליה לקדשא בריה הוא יתיר מפלא זהו יין שנוח ומישר בעיני דודי שהוא הקדוש ברוך הוא יתיר מכל שאר העבודות, ובזכו דא מאן דמרוי מיינא דאורייתא ובזכות זו מי שמשביע עצמו מיינה של תורה, יתער לעלמא דאתי יתעורר לעולם הבא, היינו שיהיה לו חלק לעולם הבא, כמו שכתוב הולך לדודי למישרים, ויזפי לאחייא פד יוקים קדשא בריה הוא לצדיקיא ויזכה לקום בתחית המתים כשיקים הקדוש ברוך הוא את הצדיקים, וזהו דובב שפתי ישנים, דהיינו שיחיה אותו הקדוש ברוך הוא, ואז יהיו שפתותיו דובבות. (דף לט ע"ב, ובבאורינו כרך י עמ' תפ)

דאשתכח ערבוביא דבני אהרן בההוא יומא ואם לא שנתבלבלה השמחה על ידי שמתו בני אהרן ביום ההוא, אז מן יומא דאסתלקו ישראל מן ימא מן היום שעלו ישראל מן הים, לא אשתכח חדותא דעלאי ותתאי בההוא יומא לא היתה נמצאת שמחת עליונים ותחתונים כביום ההוא, כי בההוא יומא אתעבר ההוא חובא מן עלמא ביום ההוא עבר ונתבטל חטא העגל מן העולם, ואשתכחו כהני ישראל מתדפאן מניה ונמצאו הכהנים וישראל מטהרים ממנו, ההוא יומא אתעברו כל אינון מקטרגין דלעילא גם ביום ההוא עברו ונתבטלו כל המקטרגים של מעלה, והו אוליין ושאטן בסחרנייהו דישראל והיו הולכים ומשוטטים מסביב למחנה ישראל וחפשו מקום לקטרג עליהם, ולא אשתכחו בההוא עדנא ולא נמצאו לקטרג בעת ההיא. (דף לו ע"ב, ובבאורינו כרך י עמ' תסב-תסג)

יינה של תורה הוא טוב להנמצאים בעוה"ז ובעוה"ב

רבי יהודה ורבי יצחק הו אולי בארשא מבי מרונא לצפורי רבי יהודה ורבי יצחק היו הולכים בדרך מכפר מירון לצפורי, והנה רביא חד שכיח לגביהו ונער אחד היה נמצא עמהם, בחמרא בקינטא דובשא עם חמור שנשא משא של דבש, והנער היה מנהיג את

צָרִיף לְלַמֵּד תּוֹרָה בְּקוֹל, וְעִי"ז יַעֲלֶה הָאָדָם לְמִנוּחָתוֹ בְּגֵן עֵדֶן בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, דּוֹכֵב שְׁפָתַי יִשְׁנִים, הָא תַנִּינָן, דְּאָפִילוּ בַּהֲהוּא עֲלָמָא יִזְכִּי לְמַלְעֵי בְּאוּרֵייתָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, דּוֹכֵב שְׁפָתַי יִשְׁנִים.

אָמַר הַהוּא רַבִּינָא, אִי כְּתִיב וְחִכְךָ מִיָּין הַטּוֹב, הוֹינָא אֲמַרִי הָכִי, אָבֵל כְּיִין הַטּוֹב, וְלֹא מִיָּין, אֲשַׁגְּחוּ בֵּיה, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרִי אֵימָא מִילָךְ, דְּשִׁפִּיר קָא אָמַרְתָּ.

אָמַר, אָנָּא שְׁמַעְנָא, דְּמֵאן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאוּרֵייתָא וְדָבִיק בָּהּ, וְהֵהִיא מְלָה דְּאוּרֵייתָא אֲשַׁתְּמַע בְּפּוּמִיָּה, וְלֹא לְחִישׁ לָהּ (דָּף לט ע"ב) בְּלַחֲשׁוֹ, אֲלֵא אָרִים קָלִיָּה בָּהּ, דְּאוּרֵייתָא הָכִי בַּעֲיָא לְאַרְמָא קָלָא, דְּכְּתִיב (מְשִׁלִּי א כ"א) בְּרֹאשׁ הוֹמִיּוֹת תִּקְרָא, לְאַרְמָא רַנָּה דְּאוּרֵייתָא, וְלֹא בְּלַחֲשׁוֹ, כְּיִין הַטּוֹב, כְּחֹמֶר טָב דְּלֹא שְׁתִּיק, וְהוּא עֲתִיד לְאַרְמָא קָלָא, כִּד יִפּוּק מֵהָאֵי עֲלָמָא, הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים, דְּלֹא יִסְטִי לִימִינָא וְלִשְׁמָאלָא, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח דִּימְחִי בִּידוּי.

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

הַעֲלִיָּה מִכָּל מְקַטְרֵג וּמוֹנֵעַ וְאוֹיֵב, אָבֵל אִם מְגַמְגֵּם בַּתּוֹרָה, אִזְ הֵבֵל הִיּוֹצֵא מִפִּיּוּ הוּא חֲלָשׁ וְאִין בּוּ כַח לְהַצִּילוֹ מִן הַמְקַטְרֵגִים עָלָיו.

אָמַר הַנַּעַר, אָנָּא שְׁמַעְנָא אֲנִי שְׁמַעְתִּי, דְּמֵאן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאוּרֵייתָא וְדָבִיק בָּהּ כִּי מִי שְׁעוּסָא בַּתּוֹרָה וְדָבִיק בָּהּ, וְהֵהִיא מְלָה דְּאוּרֵייתָא אֲשַׁתְּמַע בְּפּוּמִיָּה וְדָבִיק בַּתּוֹרָה שְׁעוּסָא בּוּ נִשְׁמַע בְּפִיּוּ, וְלֹא לְחִישׁ לָהּ (דָּף לט ע"ב) בְּלַחֲשׁוֹ וְאִינוּ לּוֹחֵשׁ וְלּוֹמֵד אוֹתוֹ בְּלַחֲשׁ, אֲלֵא אָרִים קָלִיָּה בָּהּ אֲלֵא מָרִים קוֹלוֹ בְּלַמּוּדוֹ, דְּאוּרֵייתָא הָכִי בַּעֲיָא לְאַרְמָא קָלָא כִּי הַתּוֹרָה צְרִיכָה כָּךְ לְהָרִים קוֹל בְּלַמּוּדָהּ, דְּכְּתִיב בְּרֹאשׁ הוֹמִיּוֹת תִּקְרָא פְּרוּשׁ בְּרֹאשׁ מְקוֹם שְׁנִשְׁמַע שֶׁם הַמִּית בְּנֵי אָדָם, דְּהֵינּוּ לְאַרְמָא רַנָּה דְּאוּרֵייתָא וְלֹא בְּלַחֲשׁוֹ שְׁצָרִיכִים לְהָרִים קוֹל בְּרַנָּה שֶׁל תּוֹרָה וְלֹא לְלַמֵּד בְּלַחֲשׁ, כְּיִין הַטּוֹב דְּהֵינּוּ כְּחֹמֶר טָב דְּלֹא שְׁתִּיק, וְהוּא עֲתִיד לְאַרְמָא קָלָא כְּיִין הַטּוֹב שְׁאִינוּ שׁוֹתֵק כְּשֶׁהוּא תּוֹסֵס, וְהוּא עוֹמֵד לְהָרִים קוֹל, כִּי בְּכָל שָׁנָה בִּימֵי נִסָּן תּוֹסֵס מִחֲדָשׁ וּמָרִים קוֹל, וְזֶהוּ וְחִכְךָ כְּיִין הַטּוֹב, פְּרוּשׁ שְׁלַמּוּד הַתּוֹרָה בְּחִכְךָ דְּהֵינּוּ בְּפִיךָ דְּהֵינּוּ בְּקוֹל, כְּיִין הַטּוֹב, וְאִז כִּד יִפּוּק מֵהָאֵי עֲלָמָא כְּשִׁינֵּי מַעוֹלָם הֵנָּה, הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים פְּרוּשׁ שְׁאִז יֵלֵךְ וְיַעֲלֶה לְמִנוּחָתוֹ בְּגֵן עֵדֶן בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר, דְּלֹא יִסְטִי לִימִינָא וְלִשְׁמָאלָא שְׁלֹא יִטֶּה לְדֶרֶךְ עֲקָלְתוֹן לִימִין וְלִשְׁמָאלָא, כְּלּוֹמֵר שְׁתּוּכַל נִשְׁמָתוֹ לַעֲלוֹת בְּסֶלֶם שֶׁל הֶבֶל פִּיּוּ בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר וְהַמְּכוֹן, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח דִּימְחִי בִּידוּי וְלֹא יִהְיֶה מִי שְׁיִמְחָה בִּידוּי.

צָרִיף לְלַמֵּד תּוֹרָה בְּקוֹל, וְעִי"ז יַעֲלֶה הָאָדָם לְמִנוּחָתוֹ בְּגֵן עֵדֶן בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יִצְחָק, כִּי מַה שְׁפָתוֹב דּוֹכֵב שְׁפָתַי יִשְׁנִים הֵינּוּ הָא תַנִּינָן מַה שְׁלַמּוּדָנוּ (בְּמַסְכָּת סִנְהֶדְרִין דָּף 5 עמוד 5), דְּאָפִילוּ בַּהֲהוּא עֲלָמָא יִזְכִּי לְמַלְעֵי בְּאוּרֵייתָא שְׁאָפִילוּ בְּעוֹלָם הַהוּא כְּלּוֹמֵר בְּקָבֶר יִזְכֶּה לַעֲסֹק וְלְדַבֵּר בַּתּוֹרָה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב דּוֹכֵב שְׁפָתַי יִשְׁנִים וְדָרְשׁוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבָרְכָה שֶׁם, שְׁשִׁפְתוֹתָיו יִהְיוּ דּוֹכְבוֹת בַּתּוֹרָה בְּקָבֶר.

אָמַר הַהוּא רַבִּינָא שְׁאֵל הַנַּעַר מֵהֶם, אִי כְּתִיב וְחִכְךָ מִיָּין הַטּוֹב אִם הִיָּה כְּתוּב וְחִכְךָ מִיָּין הַטּוֹב, הוֹינָא אֲמַרִי הָכִי הִיָּיתִי אוֹמֵר כָּךְ, רְצוֹנִי לוֹמֵר כְּיִין שְׁאִמְרַת "מֵאן דְּמַרְוֵי מִיָּינָא דְּאוּרֵייתָא" אִם כֵּן הִיָּה צָרִיף לוֹמֵר מִיָּין הַטּוֹב, שְׁפָרוּשׁוֹ וְחִכְךָ כְּשֶׁהוּא מְרִנָּה מִיָּין הַטּוֹב שֶׁהוּא הַתּוֹרָה, אִז הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים, אָבֵל כְּיִין הַטּוֹב כְּתוּב וְלֹא מִיָּין וְאִי אֲפָשָׁר לְפָרֵשׁ כְּדָבָרֵי רַבִּי יִצְחָק, אֲשַׁגְּחוּ בֵּיה הַשְּׁגִיחוּ בּוּ וְהִבִּינוּ מִשְׁאֲלָתוֹ שֶׁהוּא יוֹדֵעַ אֵינָה סוּד בְּפִסּוּק זֶה, לָכֵן אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְהַנַּעַר, בְּרִי אֵימָא מִילָךְ בְּנִי אָמַר דְּכָרִיךְ, דְּשִׁפִּיר קָא אָמַרְתָּ כִּי יָפָה שְׁאֲלָתָּ.

לְהִבִּין מֵאֲמַר הַבָּא בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, נִקְדִּים מַה שְׁכַתְּבִי הַרְמ"ק, כִּי כְּשֶׁאָדָם מְדַבֵּר בְּדָבָרֵי תּוֹרָה, אִז הֵבֵל פִּיּוּ נִעֲשֶׂה סֶלֶם לַעֲלוֹת בּוּ נִשְׁמָתוֹ בְּכָל לִילָה, וְכֵן לַעֲלוֹת בּוּ נִשְׁמָתוֹ בַּעֲת הַסִּתְּלָקוֹתוֹ מִזֶּה הָעוֹלָם, וְגַם שׁוּמְרוֹ בְּדֶרֶךְ

דובב שפתי ישנים, אפילו בההוא עלמא שפנותיה מרחשן אורייתא.

הנזק ממצבלות אסורות מתברך מהקב"ה בכל מעשיו

תא חזי, כתיב (ישעיה מט א) ישראל אשר בך אתפאר, אי קדשא בריך הוא מתפאר בהו בישראל, הין אתיין לאסתאבא, ולא תדבקא בסטרא מסאבא, ועל דא כתיב, והתקדשתם והייתם קדושים פי קדוש אני, ולא תשקצו את נפשותיכם וגו'.

מאן (דיתיב) דאיהו בדיוקנא דמלכא, לא לבעי ליה לאתפרשא מאורחוי דמלכא, ובגין כך רשים להו קדשא בריך הוא לישראל, כל אינון דאתיין מסטרא דא, וכל אינון דאתיין מסטרא אחרא, זכאה חולקיהון דישראל, דכתיב בהו (שם סא ט) כל רואיהם יפירום פי הם זרע ברך יהו"ה, ברך יהו"ה ממש, ברך יהו"ה בכלא.

מתוק מדבש

ואמר מאן דאיהו בדיוקנא דמלכא מי שהוא בצלמו של המלך דהיינו בצלם אלהים, לא לבעי ליה לאתפרשא מאורחוי דמלכא אינו ראוי שיפרד מדרךיו של המלך, ובגין כך רשים להו קדשא בריך הוא לישראל ובשביל זה רשם וסמן הקדוש ברוך הוא לישראל, כל אינון דאתיין מסטרא דא, וכל אינון דאתיין מסטרא אחרא וכל אותם הבהמות והחיות הקבאות מצד הקדשה המתרים לאכל, וכל אינון דאתיין מסטרא אחרא האסורים לאכל, כלומר בשעת בריאתם נתן בהם הקדוש ברוך הוא סימנים כדי שיפירו מקום אחיזתם, זכאה חולקיהון דישראל דכתיב בהו אשרי חלקם של ישראל שנאמר בהם כל רואיהם יפירום פי הם זרע ברך יהו"ה כל הרואה אותם יפיר בהם אשר הם זרע המברך מה, פי הם ברך יהו"ה ממש לפי שהם מתברכים מהקדוש ברוך הוא ממש, פי הם זרע ה', ברך יהו"ה בכלא הם מברכים מהקדוש ברוך הוא בכל מעשיהם, לפי שאינם אוכלים אלא ממה שנשפע מהקדשה. (דף מא ע"ב, ובביאורינו כרך י עמ' תקיז-תקיח)

דובב שפתי ישנים פרושו אפילו בההוא עלמא שפנותיה מרחשן אורייתא אפלו בעולם ההוא שפתיו ידברו בדברי תורה, כלומר כשיאמרו שמועה בשמו אז כמו שהניע שפתיו בתורה בעולם הזה, כך יהיו דוכבות בתורה לעולם הבא.

(דף למ ע"א-ע"ב, ובביאורינו כרך י עמ' תפז-תפח)

הנזק ממצבלות אסורות מתברך מהקב"ה בכל מעשיו

תא חזי, כתיב בא וראה מה שכתוב ישראל אשר בך אתפאר שהקדוש ברוך הוא אומר לבני ישראל, דעו אהבתי אליכם שאני מקשט ומפאר עצמי בכם, אם בן אי קדשא בריך הוא מתפאר בהו בישראל אם הקדוש ברוך הוא מתפאר בהם בישראל, הין אתיין לאסתאבא ולא תדבקא בסטרא מסאבא איך יבואו להטמא ולהתדבק בצד הטמאה, ועל דא כתיב ועל זה נאמר (לפנינו פסוק) והתקדשתם והייתם קדושים פי קדוש אני, ולא תטמאו את נפשותיכם בכל השרץ הרמש על הארץ.

לקבלת העלון מדי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת:
3022233@gmail.com

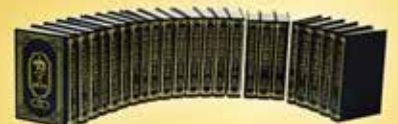
הזכר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערנער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)